

A Találkozók és én

Az első Találkozásos emlékem, amire nagyon élesen emlékszem, Kupuszinához köthető. Zentán amatőrkedtem. Urbán András rendezte a *Gyerekek és katonákat*. Igazi „Urbános”, akkor még nagyon szokatlan, sokak szerint túl merész előadás. Mi, a játszóknak nagyon büszkéek voltunk magunkra, és élveztük, hogy valami mást csinálunk, hogy most megbotránkoztatunk. Katonabakancs, bikini, joghurtköpködés, korbácsolj meg... Az előadás végén egy óriási akvárium kerül a színre, amibe belefekszik a haláldalát éneklő kislány. Egy tűzoltótömlőn keresztül folyt a renga-
teg víz az akváriumba. S mivel a kupusziniak már pár éve nem használták a tömlőt, az idő közben berozsdásodott, és barnás-vöröses víz folyt az akváriumba. Mintha véres lenne... Síri csönd a színpadon. Aztán tapsvihar. És egy Bambach-díj.

Emlékszem a zsűrizés alatti belső remegésre, jobban izgultam, mint az előadás alatt. Mert az a bizonyos, talán csak az amatőrökre jellemző önzetlen adni akarás, az a naiv hit, hogy az előadásunk által képesek vagyunk kiforgatni a világot a négy sarkából, az itatta át a színpadon töltött minden pillanatunkat. De tudtuk, mekkora súlya van a mindenkori Zsűri szavainak. Hogy most az ő kezükben van a hatalom, hogy rajtuk múlik, bekerülünk-e a történelemlékönyvekbe, hogy messzire repül-e hírünk a nagyvilágban... (Ma már kicsit máshogy gondolkodok a mindenkori/bármikori zsűriről, a vélemény mindig szubjektív, de attól még sokszor érvényes, főleg ha értő szájakból jön. De ez már egy másik mese története.)

Már végzős voltam az Akadémián, amikor megint közöm lett a Találkozóhoz. A diplomaelőadásunkkal, a *Zsákutcával* vendégszerepelhettünk Szilágyin. Mi voltunk a jutalomelőadás. Óriási súly ez a vállon. Nagy megtiszteltetés. Tulajdonképpen most mi leszünk a péda az amatőr világ színe-java előtt, hogy mi is a jó, hogy hogyan is kell hitelesen játszani... Biztosan itt a helyünk?! Nem szokványos előadás, színpadonpiselés, erőszak, pofon, örület... Azt hiszem, nem erre vágyott a gála közönsége akkor... Bennem meg nem a pimasz büszkeség munkált a hazafelé úton.

Ismét pár év kihagyás. Torda. Már szervezőként. Áronnal és Martinával (meg az utánozhatatlan Rozsi Adrival) visszük a vállunkon a tíz napot. Belekerülök a Találkozó körforgásába: a(z akkor még ismeretlen) csapatok előadás előtti, alatti és utáni arcainak fürkészésébe, a közönség reakcióinak megfigyelésébe, a zsűrizések szerkezetének átlátásába (*hogyan kell kritikát csomagolni? Kivel mennyire lehetünk őszinték? Jó az, ha csak dicsérünk? A hibákra való rávilágítás mindig sértődést szül? MIÉRT IS VANNAK ITT EZEK A CSAPATOK?! Igen, sokan szeretnék fejlődni. De akinek a színjátszás a hétköznapi nyomorából való kiszakadást jelenti, egy kis reménysugarat arra, hogy belőle is lehet hercegnő, legalább öt percre, hogy képes megnevetetni a közönséget, tehát valami tényleg nagyot elérni, létrehozni, teremteni,*

VÁLTOZTATNI, hogy a sorstársai fáradt ráncai közé egy kis fényt, mosolyt tud hozni... ezeknek az embereknek nem kell a kemény kritika. Még ha segítő, javító szándékkal szólal is meg. Nekik a biztatás kell: hogy ne adják fel! A dicséret, hogy értjük a hitüket, a küldetésstudatukat. Ami előtt emeljük kalapunkat!), kezdünk együtt lélegezni a faluval, a hajnalig tartó beszélgetések után Sűgőírásba kezdünk, a kávé valóban életet ment, naponta többször, a Csoda rendszeres vendég Tordán, minőségtől függetlenül. Én meg egyre jobban beleszeretek az amatőr világba. Azt hiszem, menthetetlenül. Minden hibáját, hiányosságát, gyengeségét ellensúlyozza a naiv hit, az őszinte adni akarás. Nagy szavaknak tűnhetnek ezek, de ebben az elvarázsolt világban valósággá válnak. És vagy beszippantanak, vagy eltaszítanak. Én az első csoportba tartozom.

Ismét Kupuszina. Örök szerelem.

Szaján. A telt házak Találkozója.

Kupuszina, csak beköszönök. Hiányzik, de most más szerepben tündöklök.

Magyarcsernye...

...vártam, féltem, dühös voltam, felháborodott, majd kemény, bizakodó, reménykedő, tartózkodó, végül egyre nyugodtabb, boldogabb, elégedettebb.

Minden az apró dolgokon múlik. Mert kell egy ember – egy Adri, egy Pali bácsi, egy Sára vagy egy Edit –, akinek szólhatok, ha baj van. Ha kell egy kalapács, egy szappan, három liter házi pálinka, még 27 vacsora, lecserélni a plakátokat vagy felmosni a színpadot. Aki mögött áll egy CSAPAT, aki ugrásra kész, aki fáradtabb, mint mi, akik annyira jó házigazdák akarnak lenni, hogy remélem, mikor lekapcsolják a teremfényeket, sikerül nekik is kikapcsolniuk, és élvezni az előadásokat. Mert ez a legtöbb, amit a Találkozó adni tud nekik az önzetlen munkájukért cserébe.

A végéhez közeledve kicsit szentimentális lettem, azt hiszem. De nézzek el nekem. Annyi csillogást, várakozást, hitet láttam a szemekben, kaptam a színészekről, amiből egy ideig tudok táplálkozni a sűrű hétköznapi életben. És a lelkesedés mellett évről évre egyre több, profikat meghazudtoló minőségű előadást, könnyeket szembecsalóan hiteles előadást látok. Honnan?! Miből?! Hogyan?! Köszönöm az amatőr színjátszó mozgalomnak, hogy van. Hogy így van, ahogy. Hogy ilyen, amilyen. Őszintén kívánok sok erőt és kitartást nekik a további küzdelmekhez. Mert a fűtetlen termék bája, a pénztelenség és fogyás akadályai továbbra is erősíteni fogják őket, úgy hiszem...

Köszönöm Nektek ezt a Találkozót is! Emelem kalapom!

Gigi

Ünnep volt.....

Mi, csernyeiek azt szeretnénk volna, hogy a találkozói igazi ünnep legyen. Ünneppé emelni e néhány tavaszi napot, megajándékozni a résztvevőket és magunkat is valamivel, ami nem hullik ki az emlékezet rostáján.

S hogy az lett-e? Ünnep lett-e a találkozó? Hisszük, hogy igen. Azok, akik eljöttek Magyarcsernyére, nem jöttek üres kézzel. Adtak és kaptak ajándékot. Mindenképpen gazdagodtak. Megajándékozták egymást művészetükkel, tehetségükkel, vendégszeretetükkel. Gazdagodtak a színészek, a szervezők, a közönség, mely előtt, ahogy Csernyén mondanák: „*Le a kalapot!*”. Jöttek, tapsoltak, zsúriztek.

Mit kaptunk a találkozótól? Sok szép előadást, új ismereteket, barátságokat, vidámságot hozott, erősítette bennünk az összetartás érzését.

Jó volt látni – a különben szinte egész nap néptelen utcákon –, hogy az emberek ballagtak a színházba, hogy

abbahagyták a munkát, elmulasztották a sorozatnézést. Összebeszélt egy társaság, és együtt mentek, aztán valakinél előadás után kerekasztalt tartottak. Megvitatták, mit láttak. Bírálták vagy dicsérték az előadást. Benne éltek a találkozóban.

Természetes, hogy voltak jobb és gyengébb előadások, de aki volt már készülő előadás közelében, az tudja, hogy milyen óriási munka van még egy nem sikerült előadás mögött is.

Kedvcsináló is volt a találkozó. Nem csak a színházlátogatás szokását élesztette, mely igen csak elszunnyadt a lelkünkben, hanem úgy hiszem, színházcsinálásra is ösztönzött.

Reméljük, sok szép új előadás születik majd ebből az élményből.

Szilágyi Mária

Találkozunk

Amikor nyüzsgés támad a faluban

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozóját a 2016-os évben a magyarcsernyei Ady Endre Művelődési Egyesület fogadta be. A Súgó nevű közlönyt lapozgatva támadt gondolataim morzsáit szeretném megosztani Önökkel.

A viharos történelmünk több mint ezer éves időszakában a jó és a rossz örökös harcban állt egymással. A nélkülözések, szenvedések, a megaláztatások csak ritkán társulnak örömmel, megbecsülésünkkel és hittel. Ezért formálódtunk mi, magyarok olyanná, amilyenek vagyunk. Vigyáznunk kell arra, hogy ezekben az időkben tartását vesztett néppé ne váljunk.

A színjátszók magyarcsernyei találkozója bizonyíték, de egyben követendő példa is, mely erőt adhat a megmaradáshoz a Vajdaságban, de főleg a Bánságban élő szórvány magyarságnak.

A Találkozót megelőző hónapokban kellemes, de néha zűrös napokat éltünk meg. Nyugtázhatjuk azonban tiszta lelkiismerettel, hogy meg tudtunk bírkozni a szervezés nem mindennapi kihívásaival. Magyarcsernyén a civil szféra összefogása követendő példát mutatott. Az energia nem forgácsolódott szét, mert az odafigyelés, a támogatás az emberi erények igazi őrzője.

Nagyon rég volt már a falunkban, hogy a politika, a helyi közösség, a civil szervezetek, az iskola, az egyház és támogatóink hosszú névsorával közösen nem megfelelően az identitásunkról, az összetartozás és a megmaradás lobogója köré gyűltünk fénylábokat gyűjtve, hogy hirdessük az együvé tartozásunkat.

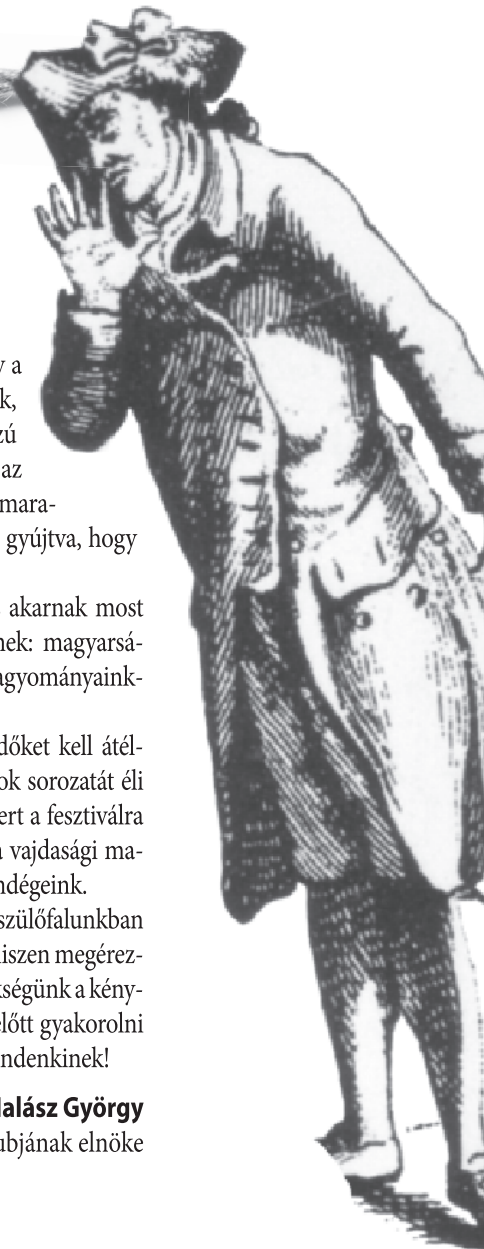
Arcok, mosolyok, indulatok tudnak és akarnak most összemosódní, és igent mondani az életnek: magyarságunknak, a hitünknek, a kultúránknak, hagyományainknak, iskolánknak és templomunknak.

A magyarság nagy részének sivatagi időket kell átélniük. A két hosszú hétvégében ünnepnapok sorozatát éli meg falunk, ezért húzzuk ki magunkat, mert a fesztiválra látogató közösségek, nézők és szervezők, a vajdasági magyar településeken élő testvéreink, a mi vendégeink.

A fogatkozással sújtott, elnéptelenedő szülőfalunkban most nem szabad csak a múltat gondolni, hiszen megérettük most a világ hangját, zörejét. Nincs szükségünk a kényszer mosolyra, nincs szükségünk a tükör előtt gyakorolni azt, hiszen őszintén jön. Köszönet ezért mindenkinek!

Halász György

A Magyarcsernyeiek Klubjának elnöke

Gondolataim elmondom és a Súgóba leírom

Olyan szép most minden itt a mi kis falunkban, olyan csodálatos, hogy szép az idő, nyílik az orgona, az emberek boldogabbak és nyüzsgés, mozgás van a központban ezekben a napokban, hetekben! Házigazdái vagyunk a csodálatos Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozójának! Ez nagy dolog és nemes!

Én személy szerint ötven évvel ezelőtt léptem ki először a színpadra, óvodás kispajtásommal közös dal, felelgetős, ének. Annyira örült nekünk a közönség, olyan vastapsot hallottunk, hogy úgy gondoltam, ez azt jelenti, hogy meg kell ismételnünk. Fogtuk a kezünket, s én, a „bátor” húztam őt vissza a színpad közepére, s kezdtem előlről a dalt! Ezekre a pillanatokra, időkre – megannyi szereplésemre, vidám estéimre, annak megszervezésére – nagyon elégedetten emlékszem vissza.

Színház, színpad, annak varázsa, illata, mint az orgonáé... Együttműködés, színjátkozás, közönség! Elégedettség, taps, feltöltődés, mosolygós arcok! Hát nem csodálatos?!

Aktív tagja vagyok a csernyei kultúreltnek, a '90-es évektől hét évig elnöki poszton is voltam egyesületünkben. Ezekben az időkben az Ady Endre Művelődési Otthon felújításra került, a Tartományi Kulturális és Tájékoztatási Titkárság sikeres pályázata által. Ekkor festési, mázolási munkálatokat végeztünk, aztán a Szekeres László Alapítvány pályázati összegéből termeink padlózatát újítottuk fel és asztalos munkákra fordítottuk.

Van egy fájó megjegyzésem is... Csernyén kevesen járnak színházba. Ha hivatásos, ha amatőr színjátszó csoportok jöttek hozzánk, azt időben kihirdettük, de bizony a megszokott színházkedvelőkön kívül nem sokan jöttek előadást nézni, 30-50 létszámú közönséggel zajlottak le a színdarabok! Vajon mit ad ez a találkozó, milyen ihletet, kedvet, mekkora szórakozni vágyást, ki-kapcsolódást ad a csernyei embereknek?

Megsúgom, reménykedjünk.

Olyan jó látni a megtelt színháztermet, a vendégek a helyi és a környező falvakból érkeznek színdarabokat nézni.

Ezekben a napokban sokszor arra gondolok, talán átgondolják az emberek,

milyen fontos állomásai életünknek a művelődési élet, az otthonból való kimozdulás, a megannyi gondunk félreterevése, a társalgás, a szeretet...

Magyar-nóta-énekes vagyok, az Újvidéki Rádió stúdiójában mintegy harminc nótafelvétel készült, a Vitkay-vetélkedő (nóta- és csárdás fesztivál) immár 18 éve aktív résztvevője vagyok, s érzem, tapasztalom sokszor, szükségünk van a szívet-lelket gyógyító kulturális életvizekre.

Kedves Olvasóm! Én ezekben a napokban konyhai felelősséget vállalok, igyekszem – két társammal együtt – a csernyei ünnepség alkalmával a Tűzoltó Egyesületünk konyháján elkészíteni és feltálalni az ebédet, illetve a vacsorát.

Közben meglesem, elégedettek-e a menüvel, mert-hogy szakmám szerint szakács vagyok. Ez is említésre méltó, hogy elfogadtam az alkalomra a vendégsereg ellátását. Mi csak bepillantottunk egy-egy előadásra, mert így van/volt lehetőségünk... a csoportok jönnek, fellépnek, megtörténik a zsűri értékelése, aztán megvendégeljük őket enni- és innivalóval. Ez a rendje, módja a dolgoknak!

Kedveseim! Mindenkit üdvözlök!

Szórakozzon mindenki jól!

Legyen olyan ez a rendezvény, ahogy és amilyennek szeretnénk. Találkozzunk a gálaműsoron! Megsúgom, kijövök talán majd a konyhából és meglátjuk, ha lesz egy mikrofon és zene...

„nem lehet az ember fából...”

Tisztelettel, **Osztermann Emma**

néha el kell menni...

... amikor azt hallom, hogy amatőr színjátszás, akkor a szívre és a lélekre gondolok. ezek jelenléte és tudata néha erősebb, néha gyengébb. egyszer egyik, aztán másik, esetleg mindkettő együtt: eltűnik a szív, elveszik a lélek, aztán visszatér. mert aki egyszer érezte ezt, ahhoz mindig visszatalál.

... amikor azt mondják nekem, hogy amatőr színjátszás, akkor én azt mondom, hogy középiskola, zentai szintársulat, kszfv, madt tábor, amatőr találkozó, tanyaszínház (ami persze nem amatőr, csak én voltam amatorként a része) ... hogy a nevek sorolásába hadd ne kezdjek bele... hogy mindez volt az oka annak, hogy elmentem szegedre színházat tanulni, elméletet és történetet, hogy aztán másképp lássam és érzékeljem a színházat; hogy ott emiatt találkoztam egy kiváló csapattal, kiktől egy teljesen más színházfelfogást tanulhattam és tapasztalhattam – amely társulat és előadásai most is első helyen szerepelnek a *listámon*; hogy ezért töltöttem első munkáéveimet a zentai magyar kamaraszínházban; hogy... és rájöttem arra, hogy nekem a kortárs amatőr színjátszás vajdaságot jelent, az itthont. mert nézhettem bárhol bármit, tanulhattam bármelyik ország híres amatőrjeiről, nekem az amatőr színjátszás, az az itthoni.

... ha amatőr színjátszás, akkor szív, lélek, társaság, barátság, szerelem. egy életforma. ami felöleli a szabadidőt, a hétvégét, az estéidet, még a szombat estéidet is. de téged ez nem zavar, hisz te ebben hiszel. az amatőr színjátszás hit is. legfőképpen az. az amatőr színjátszás kemény munka: fent a színpadon, a tested és lelked odaadva. de kinek és minek és miért? a deszkáknak, a közönségnek, valakiknek, akiről azt sem tudod, hogy kik és miért ülnek ott. ők vajon mit keresnek a színházban. te mit keresel a színházban? mert a színházba járó és a színházzal foglalkozó közös pontja a valaminek a keresése. kérdések, válaszok, vélemények, kritikák, azokból az irányokból, amelyek téged érdekelnek. te így tudod elmondani, te így közölsz. aztán csak remélheted, hogy valakit eltalálsz vele.

közölni kell. közölni akarni és tudni kell.

de néha eltűnik ez a vágy, vagy annak a tudata.

... és akkor volt pár év, amikor ha azt mondták, hogy amatőr színjátszás, akkor én azt mondtam, hogy unalmas, mert nincs közlés. üres. haragudtam és nem értettem. miért és miért nem? hová tűnt, hová lett? kifáradtak, megunták, frissülni kell – de kinek? a csapatnak vagy a rendezőnek vagy a társulatvezetőnek? buli a színpad, buli ha felismernek az utcán? hát a színház nem ez, kedves barátom. ezért ne állj színpadra!

... és egyszer csak valami megint történt. (így van ez.) jött/jöttek valakik, valahonnan, valamilyen erővel és csináltak valamit a gyerekekkel. gondolkodtak megint, akartak közölni és közöltek is. küzdöttek, hiszen küzdelem nélkül nincs színház. a színház küzdelem is, leginkább önmagaddal. de a másikkal is. ...és kimondták, megmondták. és én újra örültem.

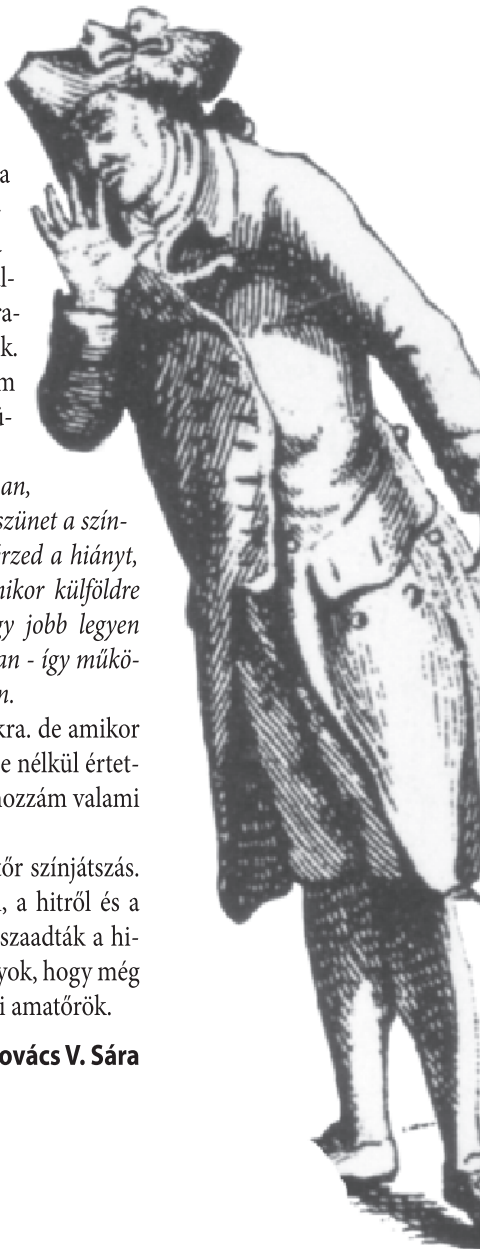
... kint voltam dániában pár hónapot, ahol lehetett színházzal foglalkozni, színjátszással és dramaturgiával egy hihetetlenül energikus és eszméletlen gondolkodású nőtől. és én nem választottam a színházat. azt mondtam magamnak és másoknak is, hogy kell a szünet, kell a szünet a színháztól. de persze nem bírtam ki... ott ültem a próbán, fotóztam, beszélgettem a darabokról, szöveget tanultam velük, elemeztünk. kérdezték is, miért nem játszom, miért nem írok, miért nem. mondtam, mert kell a szünet. valami valahol megszakadt, elszakadt.

néha szünetet kell tartani a dolgokban, hogy aztán ki- és megbékülhessünk. kell a szünet a színháztól is, hogy érezd a hiányát. mert ha érezd a hiányt, akkor majd vissza akarsz térni. mint amikor külföldre utazol, amikor minden elég. elmész, hogy jobb legyen visszajönni. legalábbis én - néhány dologban - így működöm. a színházban és a külföldben biztosan.

félve ültem be a darabokra. de amikor a dán előadást a nyelv értése nélkül értettem meg, akkor visszatért hozzám valami az elveszett kapcsolatból!

... hát erről szól az amatőr színjátszás. nekem. a szívről, a lélekről, a hitről és a küzdelemről. ott, akkor visszaadták a hittem egy részét, most itt vagyok, hogy még erősítsenek rajta a vajdasági amatőrök.

Kovács V. Sára

Az amatőrség dicsérete

2011 novemberének derekán hetedmagammal ültünk egy kanizsai kávézóban. Kint hideg volt és sötét, bent kellemes meleg, gomolygó cigarettafüst. Akkor is – mint általában – a színházról beszélgettünk, hiszen egyikünknek sem volt idegen a színpad. Én öt vagy talán hat éve színjátszottam, túl voltam az első rendezésen is. A többiek gimnazisták, mindenre elszánt fiatalok. Örültek voltunk, és önfejték. Volt egy biztonság tűnő helyünk. Egy csapat, ahonnan mindannyian elindultunk. De mi mégis mást akartunk, és a bizonytalanságot választottuk. Saját színházat akartunk csinálni. Színházat a semmiből, színházat magunkból, de nem csak magunknak. Kutatni akartunk, keresni egy érvényes formát, egy érvényes nyelvet, amin megszólalhatunk. Ültünk annál a lakozott faasztalnál, időnként belekortyoltunk az italunkba, és álmodoztunk. Valami olyan tűz égett bennünk, ami csak nagyon ritkán, csak igazán különleges pillanatokban lángol fel az emberben.

És ez a tűz elhitette velünk, hogy minden rendben lesz. Hogy lesz egy üres tér, amit majd kijelölhetünk magunknak, amit bejátszhatunk, hogy élő színházat csináljunk. Hogy színházat éllesszünk.

Öt éve már, hogy megtaláltuk ezt a keresett teret, ahol máig működünk. Öt éve, hogy hónapokon keresztül improvizáltunk két szék meg egy asztal körül Dosztojevszkijt, Mannt, Marlowe-t, Bukowskit olvasva, s közben az motoszkált a fejünkben, van-e még értelme a kreatív alkotásnak. És aztán jött Cocteau, Forgách, McDonagh, Kane, Racine, Euripidész, Seneca, s legutóbb Shakespeare. És jöttek új arcok és új társulatok ugyanazzal a tűzzel. És ez a tűz bennem is megvilágított valamit.

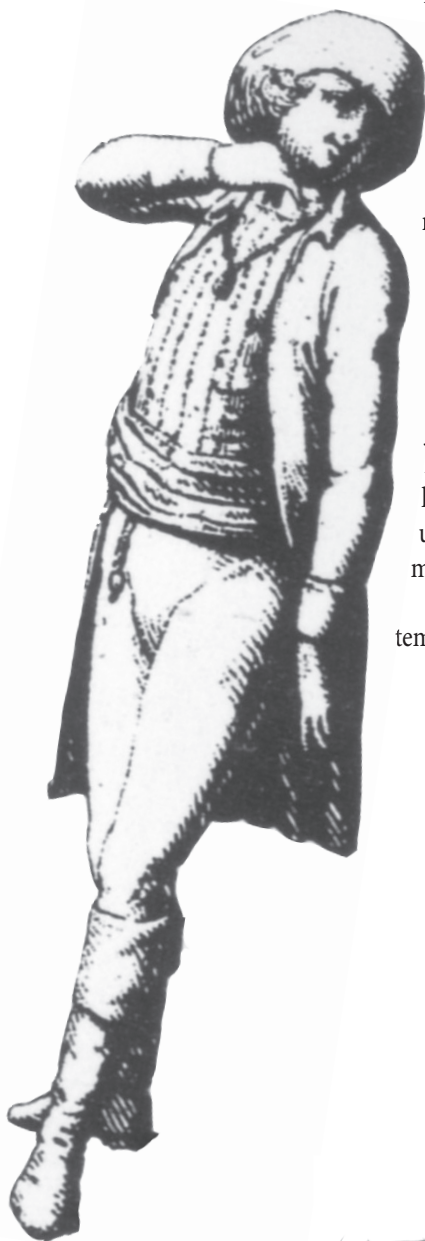
A kezdetektől fogva azt a színházat kerestem, ami nem hazugságra épül. Nem eltakarni,

feledtetni akar, hanem felfed és elemez, s mint ilyen, erendően emberközpontú. Gyönyörködtem, mélységesen emberi alakításoknak voltam tanúja különböző amatőr társulatok előadásaiban az elmúlt öt évben. Olyanoknak, amelyeket hivatásosoknál soha korábban nem láttam. Az emberlét minden öröme és fájdalma naiv egyszerűséggel, s mégis elsöprő intenzitással mutatkozott meg előttem a színen. És mára már világos számomra, hogy ez az intuitív erő, ez a letaglózó hitelesség nem tanítható. Hogy lehetsz balinéz táncos, hollywoodi filmszínész, a japán kabuki mestere, vagy a lélektani realista hagyomány követője, lehetsz hentes, postás, kőműves, pártelnök vagy cukrász, elsősorban s mindenképp felett ember vagy, s előtűnik, nézők előtt ember-mivoltodban mutatkozol meg. A különböző színi iskolák ugyan megtaníthatnak arra, miként kontrolláld mozdulataidat, hogy tested a kívánt módon reagáljon az egyes helyzetekben, ha közben léted nem formálódik jelenlétté, akkor a játék fabatkát sem ér.

Nem feledkezhetünk meg a kockázatról sem. Mert kockázat nélkül nincs játék. Mert a hivatásos képes arra, hogy magánéletét mindenkor a színházon kívül hagyja, az amatőrnek azonban ez gyakorta nem sikerül. Mert az amatőr maga az ember. Mert az ő színpadára látványosan iramlík be az élet minden esetlegességével együtt. A személyes örömök és tragédiák sokszor kendőzetlenül vágódnak a néző arcába, hiszen eltakarásukhoz nincs meg a kellő színészi eszköztár. A játék olykor elvarázsol, olykor kiábrándít. Olykor valódi csodák születnek, melyek megmásíthatatlanul hitelesek.

Én ezért járok színházba, hogy csodákat lássak. És nem látványos színpadi gépezetek parádés illúzióira vágyom. Nem. A lét halandó megismételhetlensége nyugózik le újra és újra. S legyen szó bohózatról, veretes tragédiáról vagy népszínműről, az embernél nincs csodálatosabb.

Oláh Tamás

Ma a Találkozó színpadán

Búcsúznak a XXI. Találkozótól

Kedves Olvasó! Az idei utolsó Súgó számot tartják a kezükben, ahogyan az utolsó programszámainkat tekinthetik meg. Köszönjük, hogy két hosszú hétvégén velünk tartottak, s minden előadást ekkora lelkesedéssel néztek végig. Akik eddig a színpad deszkáit koptatták, azok most megpihenhetnek a nézőtérén. Örömmel a mai, a befektetett munka gyümölcsét leszakítjuk, s teli szívvel térünk haza. Kíváncsian várjuk, mivel rukkolnak elő a gálaműsor műsorvezetői, hogy ki melyik díjat viheti haza, hogy a Zentai Magyar Kamaraszínház fiatal társulata milyen előadást hoz. Az utolsót megsúghatom: jót. Kellemes szórakozást kívánunk mindenkinek!

Április 17., vasárnap, 19.00 óra, színházterem

ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ

Gion Nándor:

A kárókatonák még nem jöttek vissza (70')

Rendezte: Perényi Balázs m. v.

Szereposztás:

- Tamás – Rutonić Róbert
- Burai J. – Dévai Zoltán
- Aranka – Lőrinc Tímea
- Hodonyczy Oszkár – Papp Arnold
- Virág Péter – Virág György
- Gergján – Kálló Béla m. v.
- Sági Márton – Nešić Máté
- Kocsmáros – Varga Tamás m. v.

Színpadra alkalmazta: Perényi Balázs

Mozgás: Kiss Anikó m. v.

Látvány: Szabó Ottó m. v.

Jelmez: Rutonić Róbert

Dramaturgiai asszisztens: Varga Vanda m. v.

Az előadásról: Kevés fontosabb esemény van egy ember életében, mint a felnőttvilág természetének megismerése, amikor szembesülünk annak hamisságával, kegyetlenségével, azzal, hogy nincs mindig igazság, és nem mindig győz a jó. Mert tizenévesen hősök vagyunk még: lelkesedünk, szövetkezünk, küzdünk. Nagyon nem mindegy, hogy ki mellé állunk, kit követünk.

Gergiánt, a madarakat védő vadórt vagy a csikókat habosra hajszóló Ságikat, esetleg a madárrajainkat részegen lemosató orvvadász kocsmárost. Ezekkel az erős, már-már szimbolikus felnőttalakokkal találkozik ez a nagyszerű kamaszcsoport.

Nemzedéki dráma Gion Nándor története, érvényes mindenhol és minden időben. Drámai a szó köznapi értelmében, de drámai színházi értelemben is – emberi szituációkkal, konfliktusokkal, cselekvéssel mesél történetet. Kalandos, játékos ez a történet, és tele van humorral és emberiséggel.

Ez egy összművészeti csuda

A versenyprogramon kívüli bácsfeketehegyi Állomások c. előadás értékelése

Másfél hónap együttlét, összetartozás. Egy közös alkalom: a településük 230. születésnapja. A feketicsiek az elvándorlásról, a maradásról, a történelmünk meghatározó mozzanatairól szölk. Feketicsen kétszer tüzték másorra, ezen kívül Magyarországon Ruzsán (a testvértelepülésükön) és Kunhegyesen, az anyatelepülésen, ahonnan származnak, ahonnan Feketicsre vándoroltak. A csapat végigpörgeti a falu történelmét idő- és érzelmi sorrendben, s a végén szem nem marad szárazon. Mert megható. Mert 230 éve aktuális. Most talán még jobban, mint valaha.

AZ ANEKDOTÁZÁS ÉLMÉNYE

Hajvert Lódi Andrea az értékelés elején elmondta, hogy a falusi jelenetek, ma is élő anekdoták. Ezeket a történeteket ismerik és mesélik a helyiek: hogy 1785-ben hogyan, miért jöttek el Kunhegyesről, hogy az 1848-as forradalom hogyan érintette a települést, hogy mi is az a Mária-napi szaladás... 1849 januárjában a szenttamási sáncoknál előre törtek a császári seregek, pont Feketicsnél volt a határ, s mivel áttörtek, ezért az egész falunak el kellett menekülni. Csak a pap maradt ott, akit lelőttek. Az eleje tehát olyan részekből áll össze, mely a külső szemnek nehezen érthető, ha nem kap némi segítséget, magyarázatot hozzá.

A KÖZÖS TUDÁS ÜNNEPLÉSE

Perényi Balázs: nyilván van egy közös tudás, s az ünnepnek van egy olyan sajátossága, hogy a közös tudást, a közös gondolatot idézzük fel, s ebben éljük meg a közös létezésünket. Érdekes lehet az is, ha ezeket a történeteket kiviszik egy olyan közegbe, ahol nem tudják, nem ismerik a történeteket. A történelemre való emlékezés egy közösség történetén keresztül mindig izgalmasabb, mintha csak a tényeket közölnénk, mint egy történelemleckét, hiszen nem rendeződik újra az a tudás és érzelmi összetettség, ami megvan az emberekben. Ugyanakkor, ha ismeretlen közegbe viszik az előadást, érdemes ezeket a helyi történeteket két mon-

dattal megmagyarázni, hogy azok a nézők is értsék, akik nem ismerik a helyi anekdotákat. Ezek a történetek teljesen élővé teszik az előadást.

Biztosan van olyan családnév az előadás elején, amelyik szerepel a végén is, s így módon összekapcsolódik a 230 éves történet az érkezéstől a távozásig. Ez egy erős gondolat.

A DÖBBENETES VIZUÁLIS HATÁSOK

G. Erdélyi Hermina kiemelte: van egyfajta belerिंगás az előadásba Tito halálától Jugoszlávia széteséséig. Ez kiemelkedik az egészből, hiszen ez érint bennünket leginkább. A felvételek az előadásban nagyon erős jelek: ahogyan a fociválogatott sír, s ahogyan megáll az élet. Ilyen talán máskor nem is volt. Talán azért ekkora hatás ez, mert ott valami tényleg nagyon elromlott.

Perényi hozzátette: rettenetesen jól vannak vágva a videoanyagok, az egész nagyon informatív.

Hajvert Ákos, az előadás szereplője és videoanyagának készítője: azért volt fontos, hogy ez az anyag nagyon síró és megható legyen, mert sokan tagadjuk azt, hogy akkor, amikor Tito meghalt, sírtunk. Elfelejtettük és tagadjuk. A '90-es években egyszerűen elfelejtettünk sírni. Annyi szörnyűség történt, hogy már nem volt elég fontos a sírás.

Krizsán Szilvia a későbbiekben elmondta, hogy ő kisgyerek volt akkor, amikor Tito meghalt, így csak mesékből és a látottakból tudja konkrétan, hogy az akkor tömeghisztéria volt. De nyilván egy gyerek még nem úgy élte meg ezt, mint a felnőttek. Ettől a ponttól viszont személyes kapcsolata van az előadással, hiszen átélte ő is. S ezek a részek azért lehetnek hosszabbak, mert a személyes élmény ezt meghatározhatja.

EZ AZ ELŐADÁS IDŐTLEN: NÉZED, MÉSZ VELE.

Hermina: ennek az előadásnak tulajdonképp nincs vége, hiszen most élünk egy olyan örületes folyamatot, aminek még koránt sincs vége, tehát ahogyan az idő múlik, úgy lehetne ezt folyamatosan fokozni, bővíteni.

Perényi: miközben nézi az ember, mélyen átél valamit. Megesik, hogy valaki más kontextusban lát egyes részeket, ami nem baj. Egymás emlékeztetőit el kell fogadni. Az emlékezettel határozzuk meg magunkat, hogy hogyan viszonyulunk a világban, a világhoz. Volt olyan szituáció, melybe Balázs bele tudott helyezkedni, de volt olyan is, melyet nem pont úgy értelmzett. Nagyon bátor, hogy még egy Gyurcsány paródia is belekerült.

ÖSSZMŰVÉSZET

Remek, hogy nagyon sok különböző korú előadó vett részt a produkció elkészítésében, s hogy ennyien vannak ilyen jó képességűek a településen. Az tény viszont, hogy a szövegek minősége nagyon különböző. Vannak kiemelkedők, s vannak kevésbé jó minőségűek, pl. a Győzike beemelése, még akkor is kilóg, ha rendkívül szellemesen van megcsinálva. Természetesen arról szól ez a rész, hogy azt néztek a tévében, ami volt, ha épp nem volt áramszünet. „Ha valaki meghatározza, hogy mit ad neked, akkor azt is meghatározza, hogy mit nem nézhetsz.”

Az a lényeg, hogy ti mit képviseltek, és hogy azt milyen módon szólaltatjátok meg. S ez egy ösztönművészeti csuda, ahogy ezt a település létrehozta. Remek, hogy sok lehetőséggel élt a csapat: zárt jelenettel, táncsal elmesélt történettel, verssel, információközléssel, vetítéssel. Még érdekesebb lehetett volna, ha látunk régi képeket, térképeket a településről.

Érdekesebb lehetett volna, ha látunk régi képeket, térképeket a településről.

Érdekesebb lehetett volna, ha látunk régi képeket, térképeket a településről.

Érdekesebb lehetett volna, ha látunk régi képeket, térképeket a településről.

olyan előadás lenne, amelyről döntenünk kell, hogy melyik díjat kapja. Az nyilvánvaló, hogy nem egy konkrét előadás, hanem egy eseményre készült műsor a saját szabályaival. Az előadás sok-sok évet dolgoz fel. Egy ideig személytelen a visszaemlékezés, egészen addig, amíg el nem érünk a II. világháború utáni időszakhoz, hiszen ahhoz kapcsolódnak személyes élmények. Ami előtte történt, az csak emlék, nem tudunk vele érzelmileg azonosulni, legfeljebb az anekdota szintjén tud érdekes lenni. Egy valamit azonban nem lehet elvitatni. Ha az emberek ilyen kicsi koruk óta versmondók, s már ekkora korban olyan szinten művelik, mint ahogyan a feketicsiek csinálják, az egyszerűen úgy hat, ahogy a profi színház hat.

Perényi: mintha az anyanyelve lenne egyes embereknek a vers, mintha ez egy kommunikációs forma lenne. S érvényes ez szinte minden korosztályra a szereplők közül.

Szilvia: dinamikailag nagyon fel van építve az előadás. A játszóknak van két perce arra, hogy letarolja a nézőt. A versmondás persze egy külön szakma. Tanulható, hogy hogyan lehet az embert érzelmileg fejtetőre állítani két perc alatt. Ettől halálosan profi. Ha az ember másodszor nézi, s eldönti, hogy most nem fogják bepalizni, akkor is megtörténik. Legfeljebb nem sírja el magát. De nem csak a versek, dalok, hanem a jelenetek is nagyon jó játékkal élnek, szép alakítások vannak benne. A zene pedig mindig főnyeremény.

ERKÖLCSI TETT-E A MARADÁS?

Perényi egy valamiben nem biztos: erkölcsi tett-e a maradás? Vállalás-e? A választ nem adja meg az előadás, illetve inkább arra húz, hogy az. Perényi ebben nem biztos.

Hajvert Ákos: nyilván annyira erkölcsi tett a maradás, mint amennyire erkölcsi tett a kivándorlás.

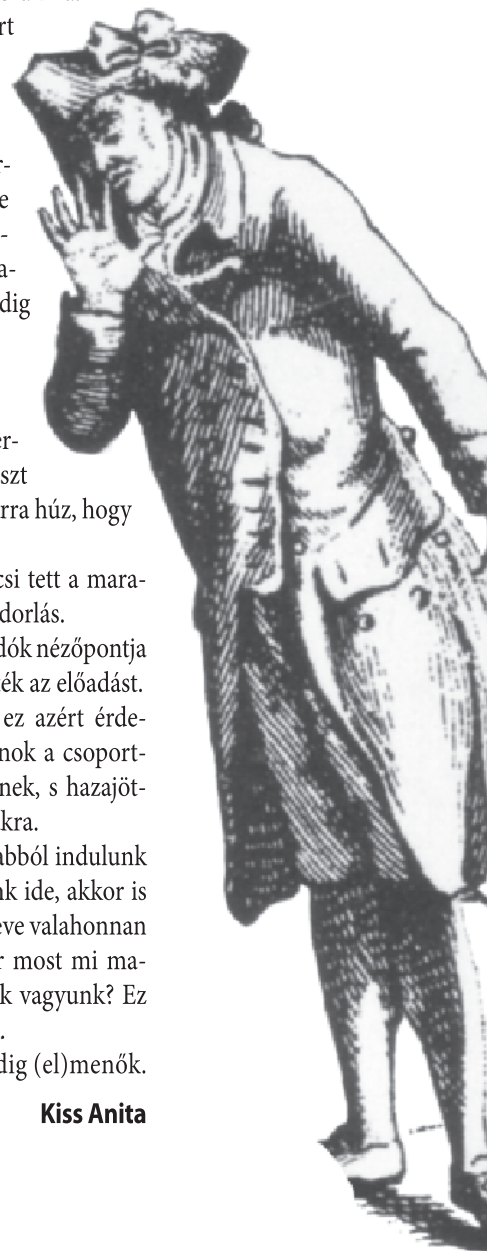
Perényi: mindenesetre inkább a maradók nézőpontja érvényesül, hiszen ők azok, akik készítették az előadást.

Hajvert házaspár: ez azért érdekes, mert vannak olyanok a csoportban, akik külföldön élnek, s hazajöttek az előadásra, próbákra.

Szilvia: viszont ha abból indulunk ki, hogy 230 éve jöttünk ide, akkor is valamit elhagytunk, eleve valahonnan elvándoroltunk. Akkor most mi maradók vagy elvándorlók vagyunk? Ez egy viszonyítási kérdés.

Perényi: vagy mindig (el)menők.

Kiss Anita

A legkisebb szerepnek is megvan a maga igazsága

*A nemesmiliticsi Németh László Magyar Művelődési Egyesület
Kukás guru c. előadásának zsűrizése*

Nagyot fejlődött a nemesmiliticsi társulat a tavalyi évhez képest – és ezt mindig nagyon jó látni itt a Találkozózn. Jó végigkövetni a csapatokat évről évre, látni hogy honnan hová jutnak el. Ez történik a nemesmiliticsiekkel is. Élvezetes játékot láthattunk, jó volt a darabválasztás is. Otthon is nagy sikert aratott az előadás, Magyarcsernyén is szerette a közönség. Óriási munkával és kitartással dolgozik a csapat és ez érződik rajtuk is, az előadáson is.

Krizsán Szilviát lenyűgözte, hogy mennyien vannak a színpadon, főleg a generációk keveredésének örült, hiszen minden korosztály képviselte magát az előadásban. Szerinte ezt a felállást máskor is ki kell használni, a következő darabok választásánál azonban arra is érdemes talán figyelni, hogy egy-egy korosztály megtalálhassa a jó karaktert a drámában. Lehet találni ugyanis olyan darabokat, amelyben minden korosztály megmutathatja magát, ahol mindenki a saját életkorába bújhat. Megéri ezeket játszani, hiszen élvezetes és egyszerűbb is a játék, ha

a saját életkorodat játszod. Nagyon örült az utánpótlásnak is, annak hogy együtt játszik fiatal és idős, hogy összehozhatóak a generációk a színpadon. Ez jelenti a színjátszás megmaradását a faluban.

A társulat vezetője (**Litvai Karolina**, aki Sára szerepébe is bújtt az előadásban) elmesélte, hogy nehéz a próbákat összehozni, pont azért, mert a diákok hétközben az iskola miatt nincsenek a faluban, így részleteiben tudják próbálni a darabot, az összpróbák pedig hétvégén vannak.

Perényi Balázs a darab felépítéséről és a bohózat jellegzetességeiről beszélt. Egy olyan vígjátékról van szó, ami sokban hozza a bohózat formáját. Darabválasztás szempontjából elég szerencsésnek látta a fiúk-lányok arányát, ugyanis a 19. századi francia bohózatra inkább az a jellemzőbb, hogy 1-2-vel több női szereplő van, ami sokszor megnehezíti a játékot. Az a nehéz szerinte a bohózatokban, vagy ezekben a vígjátékokban, hogy mindenkinek legyen jól játszható karaktere. Sokszor a kis szerepek is nagyon szerencsések, mert egy-egy olyan dologra vannak felhúzva, felfeszítve, amelyek miatt rendkívül jól játszhatóak. Balázs azt ajánlotta,

hogy mivel a csapat szereti a vígjátékokat játszani, ezért érdemes nézniük a továbbiakban francia bohózatokat is, mert jól lehet őket játszani. De a magyar cselvígjátékok is nagyon jók.

Balázs elmondta, hogy a bohózatot akkor lehet jól játszani, ha valamilyen nagy elánnal lehet játszani a figurát. A figuráknak ugyanis el kell jutniuk a meglepődéshez vagy egy boldogabb létezéshez, és a jó játékhoz meg kell találni azt a mozgatórugót, ami mozgatja a hősöket, amelyeket nagyon komolyan is kell venni. Megkeresni azt a szándékot, ami miatt elkezdnek cselekedni és, ami miatt aztán hibát hibára halmoznak – és ez nagyon komolyan vehető. Ennél a darabnál van olyan figura, akinél a szándék komolyan vehető és jól játszható, de van olyan is, ahol nincs teljesen megkeresve ez a szándék, és ezért nehéz is a színpadon megjeleníteni. Például, a feleségét megleckéztetni akaró férj, aki igaz, hogy már kifele tart a kapcsolatból, egy jól játszható szerep, de a postásnál nem nagyon tudjuk a mozgatórugót. (Imi: **Báló József**, Postás: **Knézi Andor**) Balázs elmondta, hogy jól játszható a darab, jóféle masinéria működteti, de kissé maszatos még az az akarat, ami cselekvésre sarkallja a figurákat. Balázs felhívta a figyelmet a múlt század előtti francia bohózatokra, amelyek kiváló megoldást kínálnak ilyen szempontból.

G. Erdélyi Hermina elmondta, hogy mennyire nehéz komédiát játszani annak ellenére, hogy az emberek nagyon szívesen játsszák, hiszen nevetni szeretnek a legjobban. Ő is arra hívta fel a figyelmet, hogy ilyenkor, amikor az a „kényszer” van, hogy fiataloknak kell például nagypapát játszani (Papuska: **Ölveggyi Róbert**) vagy felnőtt nőket például, mint a polgármester (Lenke: **Bagi Brigitta**), akkor érdemesebb ezeknek a karaktereknek

még jobban megkeresni a valódi mélységeit. A papa akkor legyen még öregebb, a polgármesterasszony még sarkosabb... Ezt Hermina azért ajánlotta, hogy a játék még jobban megszülethessen, hiszen a játék és a jókedv felülírja a darab bizonyos buktatóit. Hermina elmondta, hogy a drámában vannak ellentmondásos dolgok – például sosem értette, hogy hogy kerülnek be a szereplők a lakásba, milyen lakás ez, ahonnan egyszerűen csak ki-be járkálnak az emberek – amiket a felerősített karakterekkel ellensúlyozni lehet. Nyugodtan lehet a figurák mélyébe belemászni, hiszen lehet, hogy kisebb szerepek, de megvan a maguk igazsága, hogy mit miért és azon belül kivel, hogyan csinálnak.

Krizsán Szilvia is a komédia játszásának alapvető fontosságára hívta fel a figyelmet, amely a jó ritmus. Szerinte ahhoz, hogy a komédia jó legyen, meg kell találni a jó ritmust. A komédiában például soha nem lehet üres járat, mindig úgy kell egymáshoz szólni, egymásra csatlakozni, amitől a néző egy pillanatra sem veszíti el a figyelmét. Egy-egy mondat rögtön vág, rögtön van reakció. Úgy történhet ez meg, ha amikor az egyik szereplő beszél, a másik már gondolkodik és már tudja, hogy mit akar mondani, mit válaszolna. Ez a való életben is így van, amikor beszélgetünk egymással. Nem szabad, hogy ezek szét legyenek válogatva, ha ez megtörténik, akkor sokkal életszerűbb lesz a replika. Szilvia is kiemelte, hogy tényleg vannak az előadásban nagyon szép dolgok, Ő is a Postás karakterét emelte ki.

Kovács V. Sára

Jól megformált szerepek

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház Szendrey Júlia c. előadásának zsűrizése

Mit lát egy szerb rendező (**Lilijana Ivanović**) a Szendrey Júlia történetben, mi készíti arra a nem magyar ajkú színházcsinálót, hogy a híres magyar poéta feleségének életével és kultuszával foglalkozzon. A valós történelmi személyiségek és a nagybecskereki Lauka bohém figurája elég volt ahhoz, hogy a nagybecskereki társulat ezt az igen nehéz drámát dolgozza fel. A rendezőt érdekelte az is, hogy a 19. század végén, 20. század elején írt mű működh-e ma, az elolvasás után pedig az a benyomása támadt, mintha a saját kora előtt íródott volna a szöveg.

Utolsó előadás a fesztiválon, zsűrink az óráig tartó döntés előtti utolsó értékelését üli.

AZ ELŐADÁS TEMPÓJÁRÓL

Perényi Balázs elsősorban azt emelte ki, hogy szerinte a második felvonás a legerősebb a drámában és a látott darabban is. Az első felvonásban szerinte nagyon hosszú és tét nélküli az expozíció, a cselekmény tulajdonképpen Berta (**Rontó Márta**) érkezésével kezdődik, amikor már nagyon sokat beszélnek a szereplők. Berta bejöveteléig van egy kedélyes, anekdotázós, zsánerszínház jellege a darabnak, amitől mi, mai nézők már gyorsabbak és cselekményre éhesebbek vagyunk. Nagyon igényesnek látja az egész előadást. Jók a játékok annak ellenére, hogy tényleg

kevés az igazi feszültség és igazi tét a darabban. Emiatt remeknek tartotta, amikor erősebb szenvedéllyel, erősebb akarattal érkezett valaki, hiszen tulajdonképpen Berta belépéséig csak társalogunk a szépasszonnal a különböző módon hozzá vonzó férfiak.

SZÍNPADKÉP ÉS JELMEZ

Egyszerű eszközökkel, de koherens és igényes közeget teremt az alkotóközösség, jól van szcenírozva az előadás. A díszlettel (díszlet: **Faragó Tibor, Lackó Róbert**) kapcsolatban Balázs kiemelte az egyik díszletelem többfunkciós felhasználását, ami szerinte metaforikusságot és költészetet kölcsönzött a térnek. A térrel kapcsolatban kiemelte még, hogy tetszett neki, hogy nincs olyan túlzott dekorativitás, ami elvonta volna a figyelmét a színészeiről, tehát nincs túlterhelve a kép.

Szépnek találta a jelmezeket (jelmez: **Harcza Zsuzsanna**) is, nagyon intakt és érvényes mindaz, ami a színpadon látható. Egyetlen jelmezötlet van, amit nem értett és, ami számára nem adott hozzá a darabhoz, ami a tábornok utolsó megjelenéséhez kapcsolódott. Balázs szerint ugyanis a herceg civilruhás megjelenése rontott a férfias megjelenésen, ami az ő drámai olvasatában Júliára is nagy hatással volt. A rendező elmondta, hogy mivel a herceg ebben az esetben diplomáciai útra készült, és a rendező édesapja évekig katonai attasé volt, ezért váltottak a civil ruhára.

SZITUÁCIÓK, JÁTÉKSTÍLUS

Balázs elmondta, hogy amikor valódi szituáció van – mert az lényeges, hogy nem mindig beszélhetünk valódi szituációról ebben a darabban –, akkor valóban felizzott a játék. Nagyon jó az a fajta teatralitás, amely az álarcokkal megjelenik. Kiemelte, hogy itt tulajdonképpen a sors drámaibb, mint a szituáció, amelyet nagyon nehéz kifejezni. Számára a legdrámaibb, a legteatrálisabb jelenet az volt, amikor Júlia elszakadt a realitástól és a rázúduló iszonyatosan sok megfelelési szempont és elvárás egy térben jelent meg. Szépen épült rá a Pierrot-bohócos, holdfényes jelenet.

Balázs Jean-Luise Barrault *A szerelmek városa* (*Les enfants du paris*, 1945) c. francia filmben játszott Pierrot-bohóc karakteréhez hasonlított Trubeczkoj herceg (**Balázs György**) játékát. Barrault művészi mozdulatait vélte felfedezni a színészen, amely az eleganciában és a költőiségben jelent meg.

A NŐKRŐL ÉS A FIATALOKRÓL

G. Erdélyi Hermina gondolatait a színészek dicséretével nyitotta. Nagyszerűnek tartja a darabban látott színészeket, hiszen mindneki maradéktalanul vitte végig a szerepe vonalát. Hiányosságokat nem tudott mondani, megemlítette természetesen az apró szöveghibákat, de szerinte ezeket a közönség nagy része nem is érzékelte. Herminát lenyűgözte, hogy egy beugrással játszották a darabot. (A főszereplő, Szendrey Júliát játszó színésznő, **Márton Ramóna** harmadszor állt színpadra ebben a szerepben.) Hermina elmondta, hogy a beugrás mindig egy plusz stressz, hiszen nagyon nehéz, amikor a színész nem próbál egy szerepet egy-máfél hónapig, szerinte egyáltalán nem látszik és nem észrevehe-

tő ez az előadáson. A másik hölgy (**Berta: Rontó Márta**) játékát is kiemelte, nagyon örült a dinamikusabb jelenetének. Nála volt egy nagyobb érzelmi kisülés, amelyet Hermina nagyon kedvelt. Elmondta, hogy talán a darab nem engedi ezt, de ő többet is elbírt volna ezekből a női összecsapásokból.

Hermina a két legfiatalabb tagot (Ifj. Lendvai Márton: **Csikos Dániel** és Balázs Sándor: **Barta Frigyes**) is megdicsérte és biztatta őket, hogy foglalkozzanak továbbra is színházzal.

A ZENÉRŐL

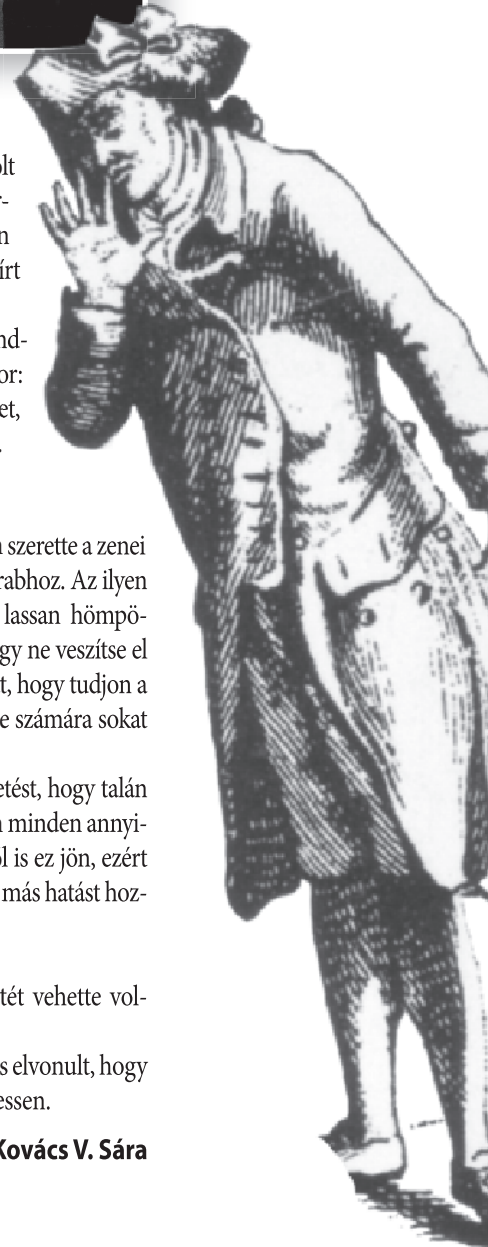
Krizsán Szilvia hozzátette, hogy nagyon szerette a zenei válogatást is, hiszen szépen illeszkedik a darabhoz. Az ilyen szerkezetű drámánál, aminek a története lassan hömpölyög, nagyon fontos a zene, hiszen segít, hogy ne veszítse el a néző a figyelmét, ne unjon rá idő nap előtt, hogy tudjon a darabban, a történettel együtt menni. A zene számára sokat segített rajta, szépen áthatotta az egészet.

Balázs erre reagálva azzal zárta beszélgetését, hogy talán az ellenpontozó zene is jól működne, hiszen minden annyira súlyos és hömpölygős, és mivel a zenéből is ez jön, ezért az ellepontozó zenehasználat néhol teljesen más hatást hozhatna.

... És ezzel egy új beszélgetés is kezdetét vehette volna...

A XXI. Találkozó zsűrije bezárta ajtóit és elvonult, hogy a hajnali órákra talán eredmény is születessen.

Kovács V. Sára

A Találkozó díjainak névadóiról

BAMBACH RÓBERT
(1948–1982)

Bambach Róbert számtalan hangjátékot, mesejátékot, vidám műsort, rádióiskolát rendezett. Ezeket hangszalagok őrzik. Rendezett a Szabadkai Gyermekszínházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál, az Újvidéki Színházban, a nagybecskereki Madách Amatőr Színházban.

Előadásainak emlékét, munkamódszerét barátok őrzik.

Azután egy évvel később már Újvidéken találkoztunk, a Bambach–Káich-villában, amely 22 m² volt a Makszim Gorkij utca sarkán, a 2. emeleti albréltben. A színhely meghatározása Németh P. Istvántól ered, az Újvidéki Színház legendás hírű igazgatójától, akivel éjszakákat beszélgettünk, vitatkoztunk át a Bambach–Káich-villában. Velük megváltottuk ott a színházi világot – szövegeket vitattunk meg, színházi stílusokat elemeztünk és fónikus megoldásokig jutot-

tunk el. Vita, érvelés, olykor veszekedés színhelye volt az a 22 m². Az én számomra végtelenül hasznos. Őszinte barátság alakult ott ki – otthon éreztem magam, igazi művészi műhelyben voltam –, hisz sokszor ott tartottuk a próbákat is. Tehát színházi műhely volt az a 22 m². Ahol tájékozódtam egy jóízű, szenzibilis rendező érzésvilágáról, munkamódszeréről, vágyairól, elképzeléseiről és rendezői praktikáiról. Így volt ez 1979-ben is, amikor Kopeckzy László *Színész és halál* című művét tűztük műsorra Bambach Róbert rendezésében. Először is, amikor elkezdtünk dolgozni az „anyagon”, az első benyomás a rendező asszociatív vonalán a színnel, a színekkel volt. Az emocionális magot a szín, a színek fejezték ki Nála. Azt mondta: a 3 felvonást 3 színben látja. Zöldben, sárgában és fehérben. És van egy állandó csellengő, minden felvonásban azonos színben, a kék ruhás, kék kabátos nő, ő kapcsolja össze a történetet. És, ha most visszagondolunk a semleges fehér színre, az éretlenséget jelző zöldre, a derült eget mintázó kékre, és a szivárvány színei között a meleg sárgára – gondolhatunk a kiegészítő színek alkalmazására is – meg minden más vizuális tökéletességre, mert Bambach Róbert rendezését a tökéletesség és precizitás jellemezte. A pontos partitúra és a szakmai alázat és hűség. (Franyó Zsuzsanna)

FERENCZI IBOLYA
(1915–1960)

Gazdag műkedvelői múlt után szerződött Szabadkára 1947-ben. Érzelemtel, érett nők hiteles alakításával, kulturált, visszafogott, de mégis magával ragadó játékkal – a polgári színjátszás legjobb hagyományainak szellemében – vívta ki a vezetőszenészi státust és megbecsülést.

Soha nem lehetett a színházi élettől, a poézistól elválasztani, mert a zene-dráma-költészet hármassága magánéletét is színültig betöltötte. Igazában színésznő volt, akinek az az élete, hogy tragédiák, színjátékok, komédiák alakjaiba bújva, így átlényegülve egy leányt, egy asszonyt, egy artistanőt, két malomkő között öröklődő szerelmes lényt éljen úgy, mint aki igazán az, akit ábrázol.

Ma már, ha kimondjuk Szabadkával kapcsolatban, hogy Életjel, illetve Csáth Kör, mindenekelőtt az irodalmi rendezvények jutnak eszünkbe, idővel azok kaptak meghatározó helyet a köztudatban. Az amatőr színjátszás is

hangsúlyos szerephez jutott, hiszen a hatvanas-hetvenes években nem volt magyar nyelvű színiakadémiánk, nagyon kevés tehetségnek adatott meg, hogy a budapesti Színművészeti Akadémián folytassa tanulmányait, így a színészképzésben és az utánpótlásban nagy segítséget nyújtottak az Életjel kisszínházban zajló kísérletek, próbálkozások. Számos neves színészünk, rendezőnk in-

dította útjukra egyébként is az Életjel: a korán elhunyt Tallos Zsuzsát és Bambach Róbertet, illetve Bajza Viktóriát és Póka Évát, Rövid Eleonórákat, Sziráczi Katalint, Szűcs Hajnit, valamint Banka Líviát és az Újvidéki Színház volt igazgató-rendezőjét, László Sándort is. Legnagyobb színészeink, Ferenczi Ibolya és Romhányi Ibi, Pataki László, de az egykori szabadkai Népszínház Magyar Társulatának minden tagja számtalanszor fellépett az irodalmi rendezvényeken.

A Találkozó díjainak névadóiról

GARAY BÉLA
(1897–1987)

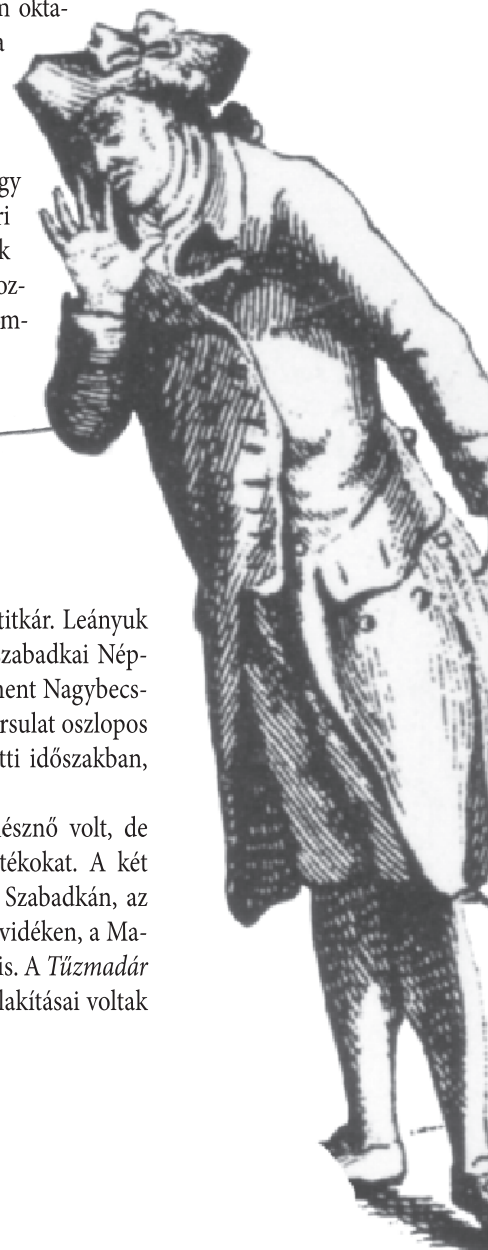

Garay Béla 1897. február 14-én született Szabadkán. 1913-ban szerződött Nádassy József szabadkai színházigazgató társulatához (miután egy színházi bizottság előtt letette a felvételi vizsgát). Több mint 10 esztendő telt el a különböző magyarországi színházak között. 1924. július 1-jén visszatért szülővárosába, Szabadkára. S mindjárt be is kapcsolódott a szabadkai Népkör munkájába. Első rendezése és fellépése a Népkör színpadán Alfred Savoire *A kékszakáll nyolcadik felesége* című vígjátékának színpadra állítása és a mű címszerepének eljátszása (1924-ben) volt.

Ettől kezdve munkássága a Népkörhöz kötődött – a Népkör egy időben Magyar Olvasókör néven működött –, ahhoz a rangos művelődési intézményhez, amely azokban az években meghatározó módon járult hozzá a magyarság szellemi életének kibontakozásához, gazdagodásához. Garay Béla rendezett, játszott és a pedagógus türelmével, alaposágával vállalta és végezte a színésznevelés nagyon is összetett feladatát. Hogy a Népkörnek a húszas évek végén, de különösen a harmincas években, milyen erős,

kiegyensúlyozott, figyelemre méltó színészegyéniségekből álló társulata volt, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy amikor megalakult Szabadkán az első hivatásos magyar színház, annak gerincét a Népkör társulatának legjobbjai: Pataki László, Sánta Sándor, Kunyi Mihály, Szabó János, Balázs Janka, Kelemen Mancsi, Pál Margit, Raczkó Ilus és Mamuzsics István alkották.

Garay Béla azonban nemcsak a Népkörben foglalkozott a színjátszókkal, nemcsak ott igyekezett magasabbra emelni azt a bizonyos minőségi mércét, a színvonalat, hanem járta a vidéket, mert hívták, mert szükség volt rá. A bánsági, a bácskai, sőt a drávaszögi kis falvakat is felkereste. Béla bácsi, mert csak így hívták mindenütt, napokat, heteket töltött azok között, akik meg akartak szabadulni a dilettantizmus kényszerzubbonyától, akik meg akarták ismerni a színházat, a színpad igazi világát, annak törvényeit, elvárásait. A nagy tekintélyű művészember nem oktatott, egyszerűen tanácsokat adott, azokra az alapismeretekre hívta fel a színjátszók figyelmét, amelyek nélkülözhetetlenek egy-egy darab színpadra állításakor. Garay Béla a maga művészi hivatástudatával, nagy szakmai felkészültségével és persze emberi magatartásával igyekezett színjátszóinknak átadni az ismereteket, amelyek a mozgalom minőségi előrelépését, egészséges lombosodását segítették!

MAGYARI PIRI

Juhászné Magyar Piroska, a két világháború közötti Nagybecsereken élt, és része volt annak a nagy műkedvelői mozgalomnak, ami ebben a városban alakult ki az impériumváltás után. Az Ady-Társaságot megalapító lapszerkesztő, Juhász Ferenc feleségeként 1919-től aktívan részt vett a társaság által szervezett amatőr előadásokban, később pedig a dr. Várady Imre alapította Magyar Közművelődési Egyesületben folytatta

színjátszó tevékenységét. Férje volt a főtitkár. Leányuk az a D. Juhász Zsuzsa, aki 1952-ben a szabadkai Népszínház tagja volt egy évig, majd visszament Nagybecserekre, és az ott megalapított magyar társulat oszlopos tagjaként játszott az 1953 és 1955 közötti időszakban, amíg a társulat létezett.

Magyar Piri nem csak amatőr színésznő volt, de rendezett is, meg szervezte a vendéjátékokat. A két világháború között többször is fellépett Szabadkán, az olvasókörben, a zombori kaszinóban, Újvidéken, a Magyar Olvasókörben és más helységeken is. A *Tűzmadár* és a *Médi* című produkcióban nyújtott alakításai voltak a legsikeresebbek. (Káich Katalin)

A Találkozó díjainak névadóiról

NAGY ISTVÁN

A szabadkai Népszínház Művészetbarátok klubja már-már elképzelhetetlen volt nélküle. A bárszéken üldögélve ilyeneket mondott: „Minden társulatban, amelyik arra vetemedett, hogy előadja a *Hamletet*, van egy Leartest meg egy Horatiót vagy egy I. sírásót játszó színész is. Titokban mindhárom meg van győződve róla, hogy sokkal alkalmasabb lenne a *Hamletre*, mint az, akire a rendező ráosztotta.” Ezzel fejezte ki azt, hogy tudta, ő mindörökre epizodista marad.

Nagy István a hatvanas években vált nagy színészgyéniséggé. Szabadkán született, a legelérhetőbb információk szerint asztalosmesterséget tanult, de már nagyon fiatalon a Népkör színpadán téblábolt. Később felvételizett a Népszínházba, ahol le

is szerződtek. Dévics Imre így mesélt abban az időben róla: „Ha valaki utál dalolni, táncolni, verset mondani, utálja Shakespeare-t, akinek *Macbethjéből* tolmácsolt egy jó monológot – nagy tehetség. Ha ennyire utálja, amit csinál, milyen lesz, ha megszereti a munkáját? Vegyük fel!” Igazi szabadkai figura volt. Amolyan szabadkai őslakos. Sokáig élvezni tudta a város és a színházi munka minden pillanatát.

Alacsonyágáról így zsörtölődött: „Nekem azért nincs szerencsem az életben a párválasztásban, mert alacsony vagyok, s így messzebb kerültem az Úr kezétől. Engem nem akart megáldani. Pedig csak egy könnyes arcot szerettem volna letörölni néha, adni és varázsolni mosolyt az emberek ajkára...”

Gátlátalanul bukfacezett Kisfaludy *Kérőkjében*, a *Finom kis társaságban*, Bunkóst játszotta Shakespeare *Sok hűhó semmiértjében*, rendőr volt Mrožek *Hekusokjában* stb. A rendezőket vagy lelkesítette vagy bosszantotta, mert öntörvényű volt. Ütőkártyája azonban a páratlan humorérzéke volt. „Én a színházat látni, érezni és élni akarom” – sokszor mondogatta ezt életében.

PATAKI LÁSZLÓ
(1916–1999)

„Mifelénk mindig kevés olyan színművész volt, manapság pedig nincs is, akinek színpadi jelenléte szélesebb hatósugarú a reflektorfény-nél.” (Franyó Zsuzsanna)

1916. július 13-án született Szabadkán a Magyar Köztársaság Érdemrend tisztikeresztjével kitüntetett színművész. Itt fejezte be az általános iskolát és a gimnáziumot. Az elemi iskola hetedik osztályában egy diákkori csíny miatt évet kellett ismételnie. Vajon mi rosszat tehetett, amiért ilyen drágán kellett megfizetnie? Ezt mindenkinek a saját fantáziájára bizzuk!

Mást nem tudott annyira szeretni, mint a színeszetet... Már középiskolás korában színházalapítással is próbálkozott kisebb-nagyobb sikerrel, sőt még a versírás is foglalkoztatta. Színpadra először Karel Čapek *Fehér kór* című drámájával lépett.

Egyetemi tanulmányaival érdekes fordulatot vett az élete, ugyanis tanulmányait a zágrábi orvostudományi egyetemen akarta folytatni. Ám ekkor sem tudott szabadulni a művészetektől: lehetőséget kapott Zágrábban kultúrestek szervezésére. Itt új művészeti ágban is kipróbálta magát: egy dzsesszegyüttesnek lett a tagja. Megpróbálta magát a zenélésből és a színészkedésből eltartani.

1939-ben behívót kapott a II. világháborúba. A német hadifogságból 1945-ben szabadult. Nem sokkal később alapító tagja, színésze és rendezője lett a Magyar Népszínháznak. Ő rendezte a szabadkai Népszínház első darabját, Balázs Béla *Boszorkánytáncát*, melynek bemutatására 1945. október 29-én került sor.

1975-ben meghívták az újdéki Művészeti Akadémia magyar nyelvű színművészeti szakára professornak. Diákjait a színház szeretetére, tiszteletére nevelte, nem elsősorban a színészetet próbálta megtanítani nekik. Nemcsak a fellépései voltak fontosak számára, hanem diákjai nevelésére is ugyanolyan hangsúlyt fektetett. Ez abból is látszik, hogy egykori diákja, Kovács Frigyes híres színész és az akadémia tanára, létrehozta a Pataki-gyűrű díjat.

Pataki az egyszerű dolgokat kedvelte: lehetnek azok filmek, könyvek vagy akár versek is. A színháznak pedig arra a hatására esküdött, ami az embert megnyugtatja, nem pedig fölizgatja.

Minden napjait Szabadkán, a Rudics utca 2. szám alatt élte, ahol soha sem volt egyedül. Itt most nem a családjára gondolunk. Pataki László állandó lakóitársai drámai hősök, királyok, koldusok voltak, mert azt mondják, aki színészi pályára lép, többé soha nem lesz magányos.

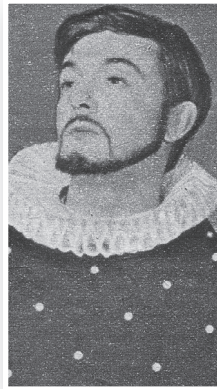

A Találkozó díjainak névadóiról

SZÁNTÓ RÓBERT
(1891–1941)

A középiskolát Szarvason, a teológiát Pozsonyban végezte. Lelkészi pályáját a budapesti Deák téri evangélikus templomban kezdte, a világháború idején tábori lelkész volt – „a fügefaiatú Mosztárban”, ahogy egyik versében írja. 1920 és 1929 között pedig a szabadkai ágostai hitvallásúak lelki gondozását végezte. Ebben a nagy kiterjedésű alföldi városban sokoldalú munkásságot fejtett ki: 1921-ben a bácskai egyházkerület vezetőségének megbízásából újrarendítette a korábban Zomborban, illetve Baján megjelenő *Vándorút* című egyházi lapot, amelynek évekig, pontosabban 1928 végéig szerkesztője volt.

A világi politikai sajtó mozgalmában is tevékenyen részt vett, mégpedig a Magyar Párt főtítkáráként, illetve vezetőségi tagjaként. Ilyen minőségben többször is felelős szerkesztője volt e szervezet hivatalos sajtóorgánumának, a *Hírlap*nak.

Az elnyomott magyar nemzeti kisebbség érdekeinek erélyes, olykor provokatív, néha nacionalizmusba torkolló védelme miatt a lap örökös támadásoknak volt kitéve. 1925-ben több szerkesztővel együtt Szántó Róbertet is letartóztatták.

1927 júniusában Szántó Róbert új, rövid életű hetilapot indított *Hétfői Magyar Újság* címmel, amely a *Vándorút*ban közzétett beharangozó szerint „a vajdasági magyarság szócsöve és sérelmeinek bátor szószólója lesz”. Szántó Róbert az irodalmi életben is szerepet játszott. Szenteleky Kornél 1928-ban, a *Vajdasági Írás* indulásakor bevette a folyóirat szerkesztőbizottságába.

Szántó Róbert írt még bibliai egyfelvonásosokat, ifjúsági színműveket és egyéb színdarabokat is.

Fő művei: *A déli végeken* (versek, 1916); *Aszmodi diadala* (drámai költemény, 1919); *Viaskodó tavasz* (versek, 1923); *A próféta szerelme* (elbeszélések, 1926); *Az utolsó óra* (színmű, 1938); *Hazavágyom* (válogatott versek, 1941).

Élete tragikusan ért véget: gyilkosság áldozata lett.

SZILÁGYI LÁSZLÓ
(1925–1980)

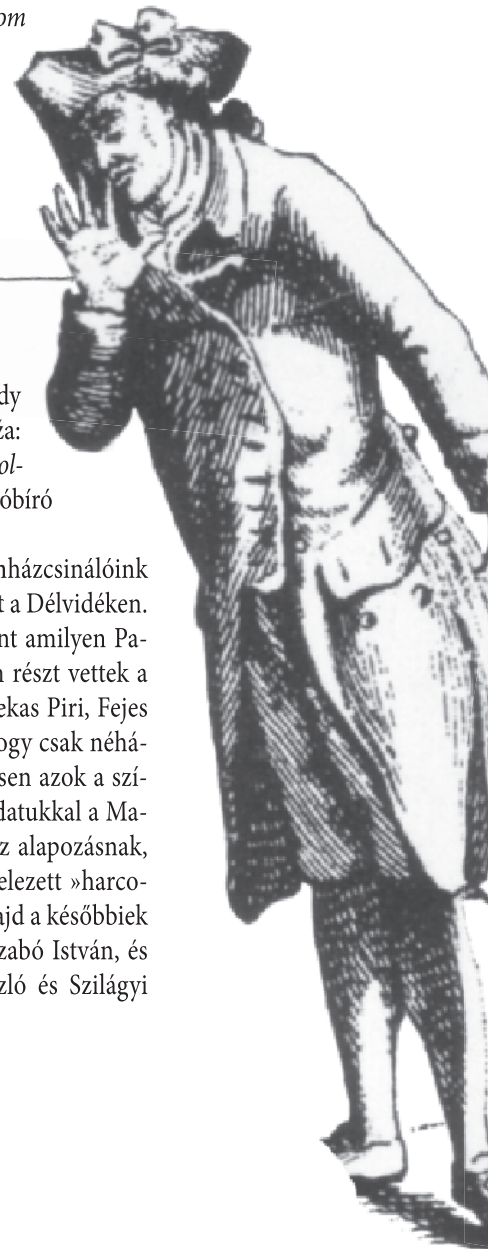
Szilágyi László színész, rendező volt. 1948-ban műkedvelőként került Szabadkára, ahol rövidesen a társulat egyik legfoglalkoztatottabb színésze lett. 1964-től az Újvidéki Rádióhoz, majd a televízióhoz szerződött színészként, később rendezőként.

Szilágyi László a dráma-irodalom legnagyobb szerepeit alakította. Főbb szerepei: Mosca (Jonson: *Volpone*); Callimaco (Machiavelli: *Mandragóra*); Petruccio (Shakespeare: *A makrancos hölgy*); Oberon (Shakespeare: *Szentivánéji álom*); Báró (Gorkij: *Éjjeli menedékhely*); Hlesztakov (Gogol: *A revizor*); Leonardo (García Lorca: *Véres menyegző*); Jim-

my (Osborne: *Dühöngő ifjúság*); Perföldy (Kisfaludy Károly: *A kérők*); Aurel (Kreža: *Léda*); Leprás Mátyás (Brecht-Weill: *Koldusopera*); Camille Sévigne, vizsgálóbíró (Achard: *A bolond lány*).

„Több mint hat évtizeddel ezelőtt színházcsinálóink lelkes kis csapata színháztörténetet írt itt a Délvidéken. A nagy színészegyeniségeken kívül, mint amilyen Pataki László, Sántha Sándor (mindketten részt vettek a színházavató előadásban), aztán R. Fazekas Piri, Fejes György, Ferenczi Ibi, Szilágyi László (hogy csak néhányukat említsem) ott voltak természetesen azok a színészek is, akik tehetségükkel, hivatástudatukkal a Magyar Színház alapjait lerakták. Ennek az alapozásnak, majd a lassú építkezésnek szívós, elkötelezett »harcosai« voltak a rendezők is: Garay Béla, majd a későbbiek során Varga István, Virág Mihály, ifj. Szabó István, és persze a színész-rendezők, Pataki László és Szilágyi László.” (Farágó Árpád)

A XXI. Találkozó díjazottjai

HIVATALOS DÍJAK

PATAKI LÁSZLÓ-DÍJJAL a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportját tüntették ki a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért, a *Viaszkvirág*ért.

BAMBACH RÓBERT-DÍJJAL térhet haza a magyarok Gondolat-Jel Társulat a találkozó legjobb új formákat kereső előadásáért, a *Rómeó és Júliá*ért.

GARAY BÉLA-DÍJAT érdemelt ki a szabadkai Fabula Rasa Színjátszó Grund közösségteremtő tevékenységéért.

A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó SZILÁGYI LÁSZLÓ-DÍJJAL tüntette ki Molnár Oszkárt, a kupuszi társulat tagját a *Van, aki forrón szereti* c. előadásban Dzséri szerepének megformálásáért.

A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó FERENCZI IBOLYA-DÍJJAL tüntette ki Lackó Farkas Erzsébetet, a tóbai társulat tagját a *Viaszkvirág* c. előadásban Mári szerepének megformálásáért.

A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért NAGY ISTVÁN-DÍJJAL jutalmazták Balázs Györgyöt, a Madách Amatőr Színház tagját a *Szendrey Júlia* előadásban Trubeczkoj herceg szerepének megformálásáért.

A legjobb női mellékszereplőnek járó MAGYARI PIRI-DÍJAT Graca Beáta és Kiss Izabella, a Kex egyesület tagjai és a Zentai Magyar Kamaraszínház diákszínjátszói a *Nők és A bogyógyümölcskertész fia* című előadásban nyújtott alakításukért vihették haza.

A zsűri SZÁNTÓ RÓBERT-DÍJJAL tüntette ki Bodnár Lonettát, a Fabula Rasa Színjátszó Grund tagját, a *Cyber Cyrano* c. előadás szereplőjét a legszébb színpadi beszédért.

A magyarcsernyeiek KÖZÖNSÉGDÍJJAL jutalmazták a bácskerteszi Sturcz József Színjátszó Csoportot a *Van, aki forrón szereti* c. előadásáért.

A KÜLÖNDÍJAK

A MAGYAR NEMZETI TANÁCS TÁJOLÁSI KÜLÖNDÍJÁT a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportja *A miniszter félrelép* c. előadásáért nyerte el.

A zsűri a SZABADKAI NÉPSZÍNHÁZ MAGYAR TÁRSULATÁNAK KÜLÖNDÍJÁT, vendégszereplést a Délvidéki Magyar Színjátszás Napja keretében a szabadkai Népszínház színpadán a magyarkanizsai Fény-Bárka társulatnak adományozta az *Időtlenek* c. előadásáért.

A SZABADKAI KOSZTOLÁNYI DEZSŐ SZÍNHÁZ KÜLÖNDÍJÁT, egy vendégszereplést a KDSZ színpadán a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulatnak adta a *Rómeó és Júlia* c. előadásáért.

A *Kék fény* c. előadásban nyújtott emlékezetes szerepformálásokért A ZENTAI MAGYAR KAMARASZÍNHÁZ SZÍNHÁZLÁTOGATÁSI KÜLÖNDÍJÁT adományozta a magyarcsernyeie Rügyfakadás színtársulatnak.

A zsűri az igényes zenés színházért A SZABADKAI NÉPSZÍNHÁZ MAGYAR TÁRSULATÁNAK SZÍNHÁZLÁTOGATÁSI KÜLÖNDÍJÁT a kupuszi Sturcz József színjátszó csoportnak ítélte oda.

A színházi és bábművészeti kísérletezésért AZ ÚJVIDÉKI SZÍNHÁZ SZÍNHÁZLÁTOGATÁSI KÜLÖNDÍJÁT a temeri Vándor Bábszínháznak az *(I)gazság* c. előadásáért ítélte meg.

A KOSZTOLÁNYI DEZSŐ SZÍNHÁZ SZÍNHÁZLÁTOGATÁSI KÜLÖNDÍJÁT a nagyikindai József Attila Színtársulat vihette haza egy kortárs dráma felfedezéséért és igényes színreviteléért.

A FORUM KÖNYVKIADÓ INTÉZET KÜLÖNDÍJÁT a következők kapták:

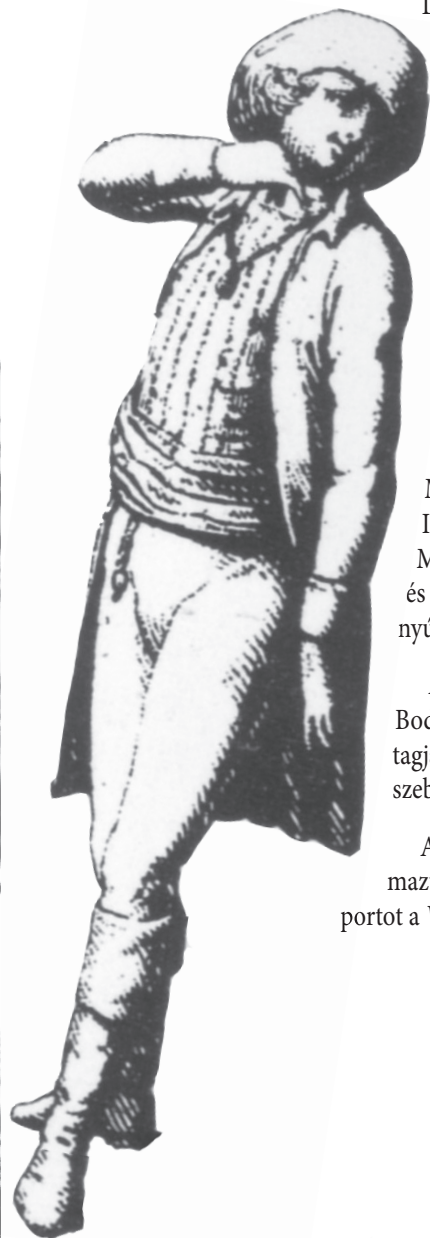
- Szántó Tivadar Péter szerepéért a tóbai Petőfi Sándor színjátszó csoport *Viaszkvirág* c. előadásában.

- Tóth János, a tóbai Petőfi Sándor színjátszó csoport előadásainak rendezéséért.

- Zsivu Péter Dzsó szerepéért a bácskerteszi Sturcz József színjátszó csoport *Van aki forrón szereti* c. előadásában.

- Zsigovity Tamás Bakai Béla szerepéért a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület Drámai csoport *A miniszter félrelép* c. előadásában.

- Szabó Erika Nagynéni szerepéért a topolyai Mara Amatőr Színház *A bánági samuráj* c. előadásában.

A VAJDASÁGI MAGYAR MŰVELŐDÉSI INTÉZET KÜLÖNDÍJÁT a következőknek adta:

Tóth Bálintnak a 8. esküdt szerepéért a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínháza *A tizenkét dühös ember* c. előadásában.

- Pece Rékának, a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínháza *A boggyógyümölcskertész fia* c. előadásában nyújtott alakításáért.

- Budinčević Krisztiánnak Máté szerepéért, a szabadkai Fabula Rasa Színház *Cyber Cirano* c. előadásában.

A zsűri a VAJDASÁGI MAGYAR MŰVELŐDÉSI INTÉZET és a VAJDASÁGI MAGYAR MŰVELŐDÉSI SZÖVETSÉG MADT-TÁBOR KÜLÖNDÍJÁT Vizin Olivérnek adományozta Lőrinc barát szerepéért a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat *Rómeó és Júlia* c. előadásában.

A VAJDASÁGI MAGYAR VERSMONDÓK EGYESÜLETÉNEK SZÉP SZÓ TÁBOR-KÜLÖNDÍJÁT adományozza Kanyó Fruzsinnak Júlia szerepéért a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat *Rómeó és Júlia* c. előadásában.

A MAGYAR SZÓ NAPILAP FÉL ÉVES ELŐFIZETÉSÉT Budai József Gyuluskának szerepéért érdemelte ki a nagyikindai József Attila színház csoport *Piroska* c. előadásában. Valamint Rontó Márta Bertának szerepéért a nagybecskereki Madách Amatőr Színház *Szendrey Júlia* c. előadásában.

A HÉT NAP HETILAP EGY ÉVES ELŐFIZETÉSÉT Gosszé Endre kapta Polyakof szerepéért a bácskerteszi Sturcz József színház csoport *Van aki forrón szereti* c. előadásában. Valamint Harcsa Zsuzsannának, a nagybecskereki Madách Amatőr Színház *Szendrey Júlia* c. előadásjelmezeiért.

A KÉPES IFJÚSÁG EGY ÉVES ELŐFIZETÉSÉT Szeles Lászlónak adományozta a 3. esküdt szerepéért a Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínháza *Tizenkét dühös ember* c. előadásában.

A zsűri A ZETNA KIADÓ KÜLÖNDÍJÁT Bicskei Katának és Ábrahám Gérátának adományozta, a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat *Rómeó és Júlia* c. előadásában nyújtott szerepéért.

A zsűri A MAGYARCSERNYEI HELYI KÖZÖSSÉG KÜLÖNDÍJÁT Nagy Aleksznek ítélte oda a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület Drámai csoport *A Miniszter félrelép* c. előadásban nyújtott alakításáért és rendezéséért.

A TANYASZÍNHÁZ KÜLÖNDÍJÁT, az idei előadásban való részvételt Katona Gábor kapta Rómeó szerepéért a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat *Rómeó és Júlia* c. előadásból.

A diákszűri A LEGJOBB ELŐADÁS DÍJÁT a magyarkanizsai Fény-Bárka társulatának adományozta az *Időtlenek* c. előadásáért.

A VAJDASÁGI MAGYAR MŰVELŐDÉSI INTÉZET és a VAJDASÁGI MAGYAR MŰVELŐDÉSI SZÖVETSÉG MADT-TÁBOR KÜLÖNDÍJÁT adományoz Bobán Editnek, a magyarcsernyei Rügyfakadás Színház Csoport vezetőjének.

A MAGYARCSERNYEI ADY ENDRE MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET KÜLÖNDÍJÁT ad a tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színház csoportjának.

Deák Anrea, 3. osztály

A színház

Az emberek nagy része a mindennapokban is színészkedik, szerepet játszik el. Persze a színházi élet az mégis más.

A színházban azért jobb, mert a színészeknek megvan a saját szerepük, minden alkalomkor másnak a bőrébe bújhatnak. A díszlet a színdarab témájához kapcsolódik, és a fény is. Én még igazából nem színészkedtem, de szeretném majd kipróbálni. Színpadon álltam már, szavaltam. Elég nehéz figyelni arra, hogy jól szerepeljünk, ne izguljunk, ne keverjük össze a szöveget stb. A közönség szereti a fellépőket, és a szereplők is kedvelik a nézőközönséget, hisz nekik játszanak. Komédiában játszani könnyűnek tűnik, de nem biztos, hogy igazam van, mert még a saját bőrömmön nem tapasztaltam.

Színházba a barátokkal szoktunk járni, és általában jól szórakozunk.

Samu Emese, 7. osztály

Szereplés

Szeretjük a színészek játékát,
Ízelítőt kapunk munkájukból és komédiát.
Nézzük, hogy szerepelnek,
Hazamenni nincs kedvünk.
Álmélkodunk, nevetünk
Zeng a teremben a nevetésünk.

Nagy Nikoletta, Svarc Nikoletta, 6. osztály

Vastag Evelin, 1. osztály

A XXI. Találkozó szakmai zsűrije

G. Erdélyi Hermina

Szabadkán született. 1991-től 1995-ig az Újvidéki Művészeti Egyetem hallgatója. A diploma megszerzése után több független színházi csoporttal dolgozik Szabadkán, Újvidéken, Belgrádban, Szegeden, Budapesten és Krakkóban. 1999-től a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagja lesz, közben játszik a Magyar Kanizsai Udvari Kamaraszínházban, a szabadkai Gyermekszínházban, a Kosztolányi Dezső

Színházban, Urbán András Társulatában, valamint a Zentai Magyar Kamaraszínház előadásiban.

Fontosabb díjai:

2002 – A Kisvárdai Határon Túli Színházak Fesztiválján színészi díj – *Nem fáj!* (Clara)

2008 – a Kisvárdai Színházi Fesztivál színészi díja – *Szomorú vasárnap* (Helén)

2014 – Az Emberi Erőforrások Minisztériumának díja a Kisvárdai Magyar Színházak Fesztiválján a *Vörös*, a *Tapasztalt asszony* és *A halál nem bicikli* c. előadásokban nyújtott alakításaiért, az évad legjobb női epizódszereplője a szabadkai Népszínházban

Krizsán Szilvia

Krizsán Szilvia az Újvidéki Színház társulatának tagja, jelenleg az egyik legdíjazottabb magyar színésznő. 1976. június 1-jén született Verbászon. 1995-től az Újvidéki Művészeti Akadémia hallgatója lett. Másodéves volt, mikor első szerepeit kapta immár hivatásosként, harmadévesen már állandó munkaviszonyba került az Újvidéki Színházban. Nem sokkal ezután ő lett a jugoszláv Médeia Végel László *Médeia tükre* című duodrámájában, néhány hónap múlva pedig *Az én Karády* című nagyszerű zenés előadásban alakíthatta éveket a divát, Karády Katalint.

Fontosabb díjai:

2012 – Az Urbán András rendezésében készült *Marat the Sade* előadás kikiáltójának szerepéért Krizsán Szilvia megkapja a Sterija-díjat és a belgrádi Večernje Novosti kritikusaik különdíját is neki ítelték oda.

2015 – A Katona József *Bánk Bán* című előadásában megformált Gertrúdisz rangos díjak és elismerések egész sorát hozta a művésznőnek. A Vajdasági Hivatásos Színházak 65. Fesztiválján és a Pécsi Országos Színházi Találkozón is a legjobb női főszereplőnek járó díjat érdemelte ki, a Čortanovcin megrendezett Novi Tvrdava Teatar nemzetközi fesztiválon ő vehette át a legjobb színésznőt megillető díjat, valamint a magyarországi Színházi Kritikusok Céhe szintén neki ítélte oda a Színkritikusok Díját – a legjobb női főszereplő kategóriában.

Perényi Balázs

Perényi Balázs 1996 óta ír színházi szócikkeket, kritikákat az Ellenfény, a Színház, a Criticai Lapok, a Zsöllye, valamint a Drámapedagógiai Magazin számára. Jelenleg a Színház- és Filmművészeti Egyetem DLA hallgatója. Korábban itt szerzett diplomát drámatanárként és 2010 óta vesz részt előadóként az egyetem színházi nevelés képzésében. Több drámatagozatos iskolában tanított kreatív játékokat, színjátékokat, drámát, illetve színház- és drámatörténetet. Rendsze-

resen rendez a Káva Kulturális Műhelyben, de dolgozott a Kolibri Színházban, a pécsi Bóbita Bábszínházban, az egri Harlekin Színházban és a tatabányai Jászai Mari Színházban is. Hosszú évekig a Felvidéken, a MADT indulása óta pedig a Vajdaságban tart tréningeket.

Fontosabb díjai:

1989–2008 Országos Diákszínjátszó Találkozó: hat fődíj, tíz helyezés, 5 rendezői, csoportvezetői díj

2006 – Fődíj, rendezői díj, Garaczi László *Csodálatos vadállatok* című előadásáért a Madách Imre Kamaraszínházi Találkozón, Balassagyarmaton

2009 – Fődíj, Thália Színház Különdíja a Marczibányi Téri Országos Gyermekszínházi Találkozón

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXI. Találkozásának színlapja
 Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
 A fedőlapot Pesti Emma munkája alapján Bálint Tibor tervezte
 Tördelő-szerkesztő Bálint Tibor
 Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kiss Anita, Kovács Vecsei Sára, Telečki Raffai Ágnes, Varga Tamás
 Az előadások fotóit és a hangulatképeket Kovács V. Sára készítette
 2016 áprilisa, Magyarcsérnye

Akiknek a segítsége nélkül nem jött volna létre a XXI. Találkozó

A helyi segítő kezek

Magyarcsernye Helyi Közösség elnöke és a tanácsstagok, valamint a magyarcsernyei HK titkára
Magyarcsernye Község Önkormányzata
Nőszervezet és Kézimunka Szakkör, Magyarcsernye
Önkéntes Tűzoltó Testület, Magyarcsernye
Gasztronómiai és Hagyományápoló Csoport, Magyarcsernye
Petófi Sándor Általános Iskola, Magyarcsernye
Ifjúsági Klub, Magyarcsernye
Roham Sakk Klub, Magyarcsernye
Roham Asztalitenisz Klub, Magyarcsernye
Roham Labdarúgó Klub, Magyarcsernye
Borászok és Szőlészek Egyesülete, Magyarcsernye
A magyarcsernyei Ady Endre Művelődési Egyesület minden tagja
A magyarcsernyei Nyugdíjas Egyesület tagjai
A Csernyeiek Klubja
A Csernyeiek Újság szerkesztői
Sárgás Sporthorgász Egyesület, Magyarcsernye
Sólyom Vadász Egyesület
Tóbai Helyi Közösség
Tóbai Petófi Sándor Művelődési Egyesület
D.o.o. Kaldarica Kikinda
Magyarcsernyei BANAT olajgyár
Zsaki Komerc Kikinda
D.o.o. Raca Becskerek
Csilla von Boeselager Alapítvány

És a csernyeiek, magánszemélyek.

Jegyzetek

Hand-drawn ruled lines for notes, each line starting with a small circular knot on the left side. The lines are arranged in a vertical column on the left side of the page.

